

שבת פרשת שמוטות, כ"ג טבת, מה"ח שבט, ה'תשי"ט

ביאור בדרכך אפשר

ביאור בדרכך אפשר

עור, שְׁבַכּוֹ יִתְּבָרֵךְ לְפָעָול שְׁבִירָת הַקְּלִיּוֹת כִּי שְׁלָא יוּכְלוּ⁴⁴
 להתנגד לתוספת אוර בקדושה.⁴⁵

מה שְׁבַתּוֹב בהמשך הפסוק או פקח, קאי על משה רבינו,⁴⁶ מפרעה.⁴⁷ פְּפִירֹשׁ הַמְּדֻרְשֶׁ⁵¹ מי עֲשָׂה עצמך פקח שְׁתִבְרָה מִפְרָעָה.⁴⁸ והולך ומאבר את ממשימות הדברים

- על-פי חסידות דהנ'ה, על-ידי מושך היה אחריך לאחר יציאת מצרים הגילוי רם-תורה,⁴⁹ שאז נתרפא ולא היה עוד כבד מה וכבד לשון. ויהינו לפה שיעיר ענינו של משה הוא שהמשיך תורה לישראלי,⁵⁰ ובין שזהו עיקר ענינו, לבן היה בו אז בחינת הקיבור דפה, ובמובאר לעיל שגילוי האור האלקי למטה בא על ידי ספרות המלכות הנקרהת "מלכות פה"⁵¹ שהמשיך גileyי אלקות למטה בבריאה-יצירה-עשיה.⁵² אבל קודם מפט-תורה קיה עדין כבד פה וכבד לשון, ובורוניות היינו שעדרין לא היהת ההמסכה וההתגלות והוא למטה אלא שגם בהיותו כבד פה כו', ולמוהת העמלות וההסתדרים שהי בעת הגלויה במזרם הפה פאשך הווצרך להיות יציאת מצרים, שהתחלה היתה בשרה משרה מפרקיה, שאף היא היתה במובן מסוים יציאה מגולה מצרים לחוויות, שהרי פרעה רצה להרנו אמר לו הקב"ה מי שם פה לאדם, והמשיך בו את עניין הריבור שעל-ידי-יה יובל להיוות לפחות לפני שעה גilioוי מלכות דאצילות בבריאה-יצירה-עשיה כנ"ל, אבל

תורה קיה עדין כבד פה וכבד לשון, אלא שגם בהיותו כבד פה כו', הפה

באמת הוצרך להיות יציאת מצרים, שהתחלה קיה בsheet בשרה מפרקיה, שאף היא היתה במפרעה, אמר לו הקב"ה מי שם פה לאדם, שעל-ידי-יה יובל להיוות גilioוי מלכות דאצילות בבריאה-יצירה-עשיה כנ"ל, אבל עדין לא נתרפא עד

האלוקות כשם שהקליפה מכסה על הפיה וכדרשת רבותינו ז"ל⁴⁹ על הפסוק⁵⁰ האמור בתורה לגבי יעקב ועו ולאום מלאום יאמץ, שיבדי شيء בנין ירושלים, ומה שיבדי היה בנין ירושלים, ארך לחיות תחילה חרבנה של צור. וזה הטעם שנעשה הנש הגדור שיבדי شيء בנין ירושלים, שלכלaura לא היה נהוץ שנגעשו כל אלמים חרשיס וסומים, האלמים חרשיס וסומים, שהוא ענין ביטול הכהות דאדם דקליפה, שהוא ענין ביטול ושבורו של בכדי שיוכל להיות גilioyi אדם דקדושה הכהות דאדם דקליפה, בכדי שיוכל להיות גilioyi אדם דקליפה, וזהו שיבאشر טعن משה, לא איש דברים אנסי גו', כי כבד פה וכבד לשון אנסי, השיב בכדי פה וכבד לשון אנסי, השיב לו הקב"ה מי שם פה לאדם איש דברים אנסי גו', כי כבד פה וכבד לשון אנסי, השיב מצרים, שאל כי יכול להיות קדושים דאצילות בבראה-יצירה-עשיה וזהו שיבאشر טعن משה, לא איש דברים אנסי גו'. וזהו שיבאשר טען משה את תואך קליפה פה וכבד לשון אנסי, השיב לו הקב"ה מי שם פה לאדם או מישום אלם או מישום אלם גו'. וזהו שיבאשר טען משה, לא איש דברים אנסי גו'. וזהו שיבאשר טען משה את תואך קליפה פה וכבד לשון אנסי, השיב לו הקב"ה מי שם פה לאדם או מישום אלם גו'. וזהו שיבאשר טען משה את תואך קליפה מצרים היא בתקפה ירידקה כו'. וhab', הרי קליפה מצרים היא בתקפה למונע ולעקב כו'. ועל זה ענה לו הקב"ה ב' ב' קדישה בחווק ותוכחה, שאל ב' שאלות. הא', איך יכול להיות קדישה מצרים המהנדת לקדשה בחדות ותוכחה, שאל א' שאלות. הא', איך יכול להיות הגלוי בבראה-יצירה-עשיה הוא מבחינת כתר עליון לעשרה שהרוי זו ירידקה כו' של האור האלקי מלעליה למטה ולכארה או מישום אלם כו'. והמענה על שאלת הב' הוא, מי ישומם אלם או חרש גו' או עור, שיבחו יתברך לפועל שבירת הקליפות. ומה שפטותוב או פקח, קאי על שבירת הקליפות. ומה שפטותוב או פקח, קאי על מושך רבינו, פְּפִירֹשׁ הַמְּדֻרְשֶׁ⁵¹ מי עֲשָׂה עצמך פקח שְׁתִבְרָה מִפְרָעָה. דהנ'ה, על-ידי משה קיה וקדושה. ועל זה ענה לו אחריך הגליוי רם-תורה, שאז נתרפא, ויהינו לפי שיעיר ענינו של משה הוא שהמשיך תורה לישראלי, ובין שזהו עיקר ענינו, לבן היה בו או בתרנית הדיבור דפה, שהמשיך גilioyi אלקות ה'ו', דישר' הגליוי לבראה-יצירה-עשיה הוא מבחינת ציירה-עשיה הוא מבחינת כתר עליון כו' ומפני גודל מעלה של הכרתו ביכולתו להשביע את האור גם למדרגות נחותות, עלמות בי"ע. והמענה על שאלת הב' הוא, מי ישומם אלם או חרש גו' או